

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 602/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 90/13 z 8. januára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 4/2014 z 28. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2014 doručená sťažnosť S. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 90/13 z 8. januára 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 4/2014 z 28. januára 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní pred Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 Nt 18/2013 domáhal obnovy konania v jeho právoplatnej skončenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 213/2009. Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 1 Nt 18/2013 zo 6. novembra 2013 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie okresného súdu“) zamietol sťažovateľov návrh na obnovu konania. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Najvyšší súd svojím napadnutým rozhodnutím odmietol sťažovateľom podané dovolanie, tento mimoriadny opravný prostriedok podal sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 213/2009 z 9. júla 2010, teda proti právoplatnému rozhodnutiu v jeho pôvodnej trestnej veci. V ostanom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo: mne.... na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a prístup k súdu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na prejednanie veci, bez právnej pomoci, ustanovenie obhajoby, k porušeniu zákona, pred súdom, právo zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., postupu Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod spisovou značkou 2T 213/2009 porušené bolo, obnova konania sp. zn. 1 Nt 18/2013-27 porušené bolo, dovolanie NS SR sp. zn. 4 Tdo 4/2014 porušené bolo, odvolanie proti obnove konania na Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 90/2013 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Zvolen vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 213/2009 prikazuje neporušovať zákon, začať konať nanovo.

3. S. K. priznáva finančné primerané zadosťučinenie vo výške 30. 000,- €...

4. S. K. priznáva náhradu trov právnomu zastúpeniu v sume 400 €...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

6. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 16. januára 2014 a jeho obhajcovi JUDr. R. U. 14. januára 2014 a ďalej napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo doručené sťažovateľovi 21. februára 2014 a obhajcovi JUDr. R. U. 19. februára 2014. Sťažovateľ sa teda obrátil na ústavný súd

so sťažnosťou (23. septembra 2014, pozn.) po uplynutí zákonom o ústavnom súde danou kogentnou lehotou 2 mesiacov, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Nad rámec uvedeného a v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súde, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dodáva, že sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde v čase, keď už bolo všeobecnými súdmi nielen v pôvodnom trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 T 213/2009, ale aj o mimoriadnych opravných prostriedkoch (obnove konania a dovolaní) rozhodnuté, a preto táto skutočnosť zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014